

представниками, вільно обраними на загальних зборах найманих працівників або уповноважених ними органів, з іншої сторони.

Якщо на підприємстві, в установі, організації створено кілька первинних профспілкових організацій, вони повинні утворити об'єднаний представницький орган для укладення колективного договору. На практиці іноді різним профспілкам не вдається створити спільний представницький орган. У разі, коли профспілкові та інші представницькі організації не досягли згоди і не створили спільний орган, або не досягнуто згоди в роботі спільного органу, загальні збори або конференція трудового колективу вирішують, кому надати переважне право на ведення переговорів і укладення колективного договору.

Контроль за виконанням колективного договору проводиться безпосередньо сторонами, які його уклали, згідно, визначеному колективним договором, тобто, у разі порушення власником умов колективного договору, профспілки мають право власнику подання про усунення цих правопорушень і, у разі недосягнення згоди, неправомірні дії або бездіяльність посадових осіб може бути оскаржена у суді.

Важливо розуміти, що таке «Колективний договір», адже саме він є основною гарантією забезпечення правами працівників. Роботодавець може ошукати працівника, якщо останній не розбиратиметься у цьому договорі, чи навпаки. Колективний договір регулює всі основні види відносин і узгоджує інтереси працівників та роботодавців із метою забезпечення чесних умов праці.

Беляцька В. О.

Науковий керівник: Перевалова Л. В.

НТУ «ХП»

ПРОБЛЕМИ ФОРМУВАННЯ ПРАВОВОЇ ДЕРЖАВИ В УКРАЇНІ

У сучасній Україні відбуваються складні процеси формування правової держави та громадянського суспільства. Доказом є демократизація всіх сфер суспільного життя, підвищення рівня участі громадян в політичному житті держави. Водночас ці процеси відбуваються в умовах постійної політичної суперечності, нестабільності роботи державних органів, неточності та невизначеності українського законодавства. У зв'язку з цим актуальною проблемою залишається необхідність пошуку механізмів подолання існуючих проблем та визначення шляхів подальшої демократизації українського суспільства.

Під правовою державою переважно розуміється держава, у суспільному й державному житті якої панують закони, що закріплюють основні права громадян, які виражають волю більшості або всього населення країни. Поширеним є й таке розуміння, що правова держава – це держава, яка складається з громадян, маючих високий рівень правової культури, правової свідомості, формують державну владу, що є демократично-організованою, із апаратом управління, залежним від суспільства, який за допомогою ефективних законів забезпечує реалізацію суверенних прав і свобод громадян.

До основоположних ознак правової держави правознавці відносять: верховенство права в усіх сферах суспільного життя; відповідальність перед законом як державних органів, так і громадських організацій та громадян; підзвітність державної влади її громадянам; невтручання держави у справи громадянського суспільства; охорона державою невід'ємних природних прав та громадських свобод особи; визнання пріоритетності прав та інтересів особи, непорушність її честі і гідності; рівність закону для всіх і рівність усіх перед законом; взаємна відповідальність держави і особи, правова відповідальність посадових осіб за дії, які вони чинять від імені держави; поділ влади на законодавчу, виконавчу і судову, їх взаємна урівноваженість і відкритість; незалежність судів і суддів, наявність ефективної системи захисту; наявність ефективних форм контролю за дотриманням законів та інших нормативно-правових актів тощо.

Проголошення Конституцією України нашої держави правовою (ст.1) є не констатація реальності, а лише програма розвитку України на майбутнє. Проте реалії сьогодення яскраво свідчать про те, що державі треба подолати багато проблем, які заважають їй бути такою. Правову державу неможливо проголосити – вона повинна утворитися як результат реформ економічних, політичних, державних і правових інститутів, реальної зміни характеру взаємовідносин між громадянським суспільством, державою і особистістю.

У теорії та практиці правової держави найважливіше місце відведено правам та свободам людини і, передусім, фундаментальним, які закріплені у конституціях багатьох держав. Це так звані невідчужувані права і свободи особистості, які вперше знайшли своє закріплення в Загальній декларації прав людини, яка була прийнята на третій сесії Генеральної Асамблеї ООН 10 грудня 1948 року. Текст Декларації був першим глобальним визначенням прав, які мають усі люди, незалежно від раси, кольору шкіри, статі, мови, релігії, політичних або інших переконань, національного чи соціального походження, майнового, станового або іншого становища. Конституція України закріплює усі права і свободи, які встановлені Декларацією та основними міжнародними документами, гарантує їх захист від порушень.

Сьогодні Україна продовжує перебувати в економічній та політичній кризах, які пов'язані, зокрема й з низьким рівнем правосвідомості, проблемним залишається й питання про ефективність реалізації чинного законодавства, що негативно позначається на формуванні правової держави. Законодавство потребує суттєвих змін, ліквідування певних недоліків, протиріч, що існують, приведення його у відповідність до європейських та світових стандартів.